

PEKELNÉ
STROJE

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

CASSANDRA CLARE

AUTORKA MEGAÚSPEŠNEJ SÉRIE NÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV

MECHANICKÁ
PRINCEZNÁ

Ďalšie knihy od
Cassandry Clare:

séria Pekelné stroje
Mechanický anjel
Mechanický princ
Mechanická princezná

séria Nástroje smrteľníkov
Mesto kostí
Mesto popola
Mesto skla

MECHANICKÁ
PRINCEZNÁ

Copyright © 2013 by Cassandra Claire, LLC

Translation © Diana Ghaniová 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0608-8

Venujem rodine Lewisovcov:
Melanie, Jonathanovi a Helen

*Hej, máte pravdu, tóny, ktoré zniete
tak čisto, čírou harfou sprevádzané,
že na nášlapný kameň smrti stane
si mŕtvy, a tak stúpa k vyššej méte.
Alfred Tennyson, In Memoriam A. H. H.*

PROLÓG

York, 1847

„Bojím sa,“ vzdychlo si dievčatko sediace na posteli. „Zostaneš so mnou, starý otec?“

Aloysius Starkweather netrpezlivo zaodfhal, pritiahol stoličku a sadol si. Tá netrpezlivosť bola sčasti hraná. V skutočnosti ho tešilo, že mu vnučka dôveruje a často je jediný, kto ju dokáže upokojiť. Hoci mala nežnú povahu, nikdy ju netrápilo, že býva mrzutý.

„Niet sa čoho báť, Adele,“ vyhlásil. „Uvidíš.“

Uprela naňho veľké oči. Ceremónia spojená s prijímaním prvotných rún by sa za normálnych okolností konala v jednej z honosnejších miestností yorského Inštitútu, no vzhľadom na Adelino podlomené zdravie sa dohodli, že sa uskutoční v bezpečí jej izby. Adele sedela vystretá na kraji postele v slávnostných červených šatách a s červenou stuhou vo svetlých vlasoch. Jej úzkej tvári dominovali veľké oči, bola útlá a krehká ako porcelánová bábika.

„Čo mi urobia Mĺkvi bratia?“ opýtala sa.

„Podaj mi ruku,“ vyzval ju Starkweather a ona ju k nemu dôverčivo natiahla. Obrátil ju dlaňou nahor a zadíval sa na modré

žily pod pokožkou. „Pomocou stélé – už vieš, čo to je – ti nakreslia Znamenie. Zvyčajne začínajú runou jasnovidenia, ale v tvojom prípade bude prvá runa sily.“

„Lebo nie som veľmi silná.“

„Aby si bola silnejšia.“

„Ako hovädzí vývar.“ Adele pokrčila nosom.

Zasmial sa. „Hádam to nebude také zlé. Bude to trochu štípať, ale ty musíš zachovať odvahu a neskríknuť. Tieňolovci nekričia od bolesti. Štípanie sa stratí, ty zosilnieš a budeš sa cítiť oveľa lepšie. Tým sa ceremónia skončí a na prízemí to oslávieme tortou s polevou.“

Adele hojdala nohami. „Usporiadame oslavu!“

„Áno, oslavu. Čakajú ťa aj darčeky.“ Poklopkal si po vrecu, kde skrýval škatuľku zabalenú v peknom modrom papieri. Vnútri bol drobný rodinný prsteň. „Jeden mám pre teba tu. Dostaneš ho hneď po ceremónii.“

„Nikdy predtým sa nekonala nijaká oslava na moju počesť.“

„Staneš sa Tieňolovkyňou,“ vysvetľoval Aloysius. „Rozumiess, že je to dôležité, však? Prvotné Znamená sú dôkazom, že si nefilka ako ja, tvoja matka aj otec. Sú symbolom toho, že si súčasťou Sesie, súčasťou rodiny bojovníkov. Si iná a lepšia ako všetci ostatní.“

„Lepšia ako všetci ostatní,“ zopakovala pomaly, keď sa dve-re do spálne otvorili a vošli dvaja Mĺkvi bratia. Aloysius zazrel v Adelíných očiach náznak strachu. Keď od neho odtiahla ruku, zamračil sa. Nepáčilo sa mu, že sa jeden z jeho potomkov bojí, no musel uznať, že mlčanliví mnísi so zvláštnymi kľ-zavými pohybmi pôsobili strašidelne. Obaja obišli posteľ a zastali z druhej strany. Dvere sa otvorili druhý raz a vošli Adelina matka a otec. Aloysiusov syn mal na sebe šarlátový výstroj, jeho

manželka červené šaty so širokou sukňou a na krku zlatý náhrdelník s prívieskom v tvare runy *enkeli*. Obaja sa usmiali na dcéru obklopenú Mĺkvymi bratmi, ktorá im úsmev rozochvene opätovala.

Adele Lucinda Starkweatherová, ozval sa jej v hlave hlas prvého mnícha, brata Cimona. *Dovršíla si plnoletosť. Je čas, aby si dostala prvé anjelské Znamenie. Uvedomuješ si, aká je to česť, a urobíš všetko, aby si si ju zaslúžila?*

Adele poslušne prikývla. „Áno.“

Prijímaš Znamená Anjela, ktoré zotrávajú na tvojom tele navždy a budú ti pripomínať, čo dlhuješ Anjelovi a aká je tvoja svätá povinnosť na tomto svete?

Znova pokývala hlavou. Aloysius pocítil hrdosť. „Prijímam ich,“ odvetila.

Tak začneme. Mĺkvy brat zovrel v dlhej bielej ruke stélé, chytil Adele za trasúcu sa ruku, priložil jej špičku k pokožke a začal kresliť.

Zo stélé vychádzali čierne čiary a Adele ohromene sledovala, ako sa na bledej pokožke na vnútornej strane predlaktia zjavuje runa sily – zložitý vzor z prepletených čiar, ktorý jej prekrýval žily. Zmeravela, zahryzla si do hornej pery a zdvihla zrak. Keď Aloysius videl, čo sa jej zračí v očiach, strhol sa.

Bolesť. Mierna bolesť pri kreslení Znamená bola zvyčajná, ale v Adeliných očiach sa zračila agónia.

Aloysius vyskočil na nohy, až stolička odletela. „Prestaňte!“ skríkol, ale prineskoro. Runa bola hotová, Mĺkvy brat sa odtiahol. Na stélé sa leskla krv. Adele stonala, ale nezabudla, čo jej vravel starý otec o tom, že nemá kričať. Vtom sa jej zakrvavená, roztrhaná pokožka začala odlupovať od kostí, černela a horela, akoby ju niekto zapálil. Adele to nevydržala, mykla sa a zvrieskla.

Londýn, 1873

„Will?“ Charlotte Fairchildová sa oprela do dverí tréningovej miestnosti v Inštitúte. „Si tu, Will?“

Odpoveďou jej bolo tlmené hundranie. Za dverami sa nachádzala široká miestnosť s vysokým stropom. Charlotte tam trénovala od detstva, takže dokonale poznala každú nerovnosť na dlážke, starodávny terč namaľovaný na severnej stene aj staré štvorcové okná, ktoré boli hrubšie dole ako hore. Uprostred miestnosti stál Will Herondale s nožom v pravej ruke.

Obrátil tvár a pozrel na ňu. Znova jej zišlo na um, aké je to dieťa zvláštne. *Vlastne už nie je dieťa*, pomyslela si, *veď má dvanaásť rokov. Aký je pekný*. Mal husté tmavé vlasy, ktoré sa mu na krku trochu krútili a teraz sa mu vlhké od potu lepili na čelo. Keď prišiel do Inštitútu, bol opálený od vidieckeho slnka, no po šiestich mesiacoch v meste mu pokožka zbelela, takže vynikli jeho červené líca. Oči mal nezvyčajne sýtomodré. Bol by z neho pekný muž, keby sa prestal ustavične mračiť.

„Čo je, Charlotte?“ odsekol a rukávom si utrel čelo.

Ešte vždy mal slabý waleský prízvuk. Bolo by to milé, keby sa netváril tak kyslo. Charlotte vošla dnu, ale zháčila sa. „Hľadám ťa celé hodiny,“ vyhlásila prísne, hoci prísnosť nemala na Willa nijaký účinok. Keď mal svoju náladu, čo bolo skoro vždy, neplatilo naňho nič. „Nespomínaš si, čo som ti včera vravela? Dnes privítame v Inštitúte nového obyvateľa.“

„Nezabudol som.“ Will vrhol nôž a ten sa zapichol do steny tesne vedľa terča. Chlapec sa ešte väčšmi zachmúril. „Je mi to fuk.“

Chlapec stojaci za Charlotte vydal potláčaný vzlyk. Zazdalo sa jej, že je to smiech, ale hádam sa len nesmeje? Varovali

ju, že chlapec zo šanghajského Inštitútu na tom nie je zdravotne najlepšie, ale keď vystúpil z koča, bola ohromená. Bol bledý a chvel sa ako osika vo vetre. Tmavé vlasy mal pretkané striebrom, akoby nemal dvanásť, ale osemdesiat. Peknej tvári s jemnými črtami dominovali veľké striebristo-čierne oči, ktoré pôsobili trocha strašidelne. „Správaj sa slušne, Will,“ napomenula ho a postrčila chlapca do miestnosti. „Nevšímaj si Willa, je náladový. Will Herondale, rada by som ťa zoznámila s Jamesom Carstairsom zo šanghajského Inštitútu.“

„Volám sa Jem,“ predstavil sa chlapec. „Všetci ma tak volajú.“ Podišiel ešte o krok vpred a priateľsky si Willa premeral. Charlotte najskôr prekvapilo, že nemá nijaký prízvuk, ale bolo to pochopiteľné – veď jeho otec bol Brit. „Môžeš ma tak volať aj ty.“

„Ak ťa tak volá každý a ty to dovoľíš aj mne, nie je to ktovie aká láskavosť,“ odsekol uštipačne Will. Na svoj vek vedel byť prekvapujúco nepríjemný. „Čoskoro zistíš, že pre oboch bude najlepšie, ak sa od seba budeme držať čo najďalej, James Carstairs.“

Charlotte si vzdychla. Dúfala, že chlapec v rovnakom veku ako Will ho zbaví hnevu a krutosti. Will zrejme neklamal, že je mu jedno, či do Inštitútu príde ďalší Tieňolovec. Netuží po priateľoch, nepotrebuje ich. Pozrela na Jema. Čakala, že sa zatvári prekvapene alebo zronene, no chlapec sa usmieval, akoby bol Will mačiatko, čo sa ho pokúsilo uhryznúť. „Netrénoval som, odkedy som odišiel zo Šanghaja,“ povedal. „Zišiel by sa mi partner, s ktorým by som mohol cvičiť.“

„Mne takisto,“ odvetil Will. „Potrebujem však niekoho, kto so mnou bude držať krok – nie nejaké chorľavé nedôchodča, ktoré vyzerá, akoby sa tackalo do hrobu. Zišiel by si sa mi nanajvýš ako terč.“

Charlotte o Jamesovi Carstairsovi vedela niečo, o čo sa s Willom nepodelila, a pri tých slovách ju obliala hrôza. *Akoby*

sa tackalo do hrobu. Božemôj! Čo jej vravel otec? Že Jem je závislý od drogy, vďaka ktorej prežíva – že je preňho ako liek, ktorý mu predlžuje život, ale nedokáže ho zachrániť. Ach, Will!

Pohla sa, akoby chcela zastať medzi oboma chlapcami. Ako by tým mohla ochrániť Jema pred Willovou krutosťou. Tentoraz totiž zasiahol presnejšie, ako tušil. Zaváhala.

Jem sa tváril stále rovnako. „Ak tým tackaním narážaš na to, že zomieram, máš pravdu,“ povedal. „Povedali mi, že budem žiť ešte zhruba dva roky. Tri, ak budem mať šťastie.“

Dokonca ani Will nedokázal zakryť šok. Líca mu očerveneli. „Ja...“

Jem sa pobral k terču namaľovanému na stene, vytiahol nôž z dreva a vykročil k Willovi. Bol útlejší, ale rovnako vysoký. Zastal len zopár centimetrov od Willovej tváre. „Ak chceš, môžeš ma využívať ako terč pri tréningu,“ prehodil tak ľahostajne, akoby hovoril o počasí. „Podľa mňa sa nemám čoho báť. Očividne nie si ktovieako presný.“ Odvrátil sa a zamieril. Nôž sa zapichol rovno do stredu terča a trocha sa zachvel. „Alebo by si mi mohol dovoliť, aby som ťa niečo naučil,“ pokračoval. „Toto mi ide celkom dobre.“

Charlotte vypleštila oči. Pol roka sledovala, ako Will nenávisťne a kruto odsúva každého, kto sa mu usiloval priblížiť: učiteľov, jej otca, jej snúbenca Henryho, oboch bratov Lightwoodovcov. Keby ho ako jediná nevidela plakať, asi by aj ona už dávno stratila nádej, že sa k niekomu zachová dobrosrdečne. A predsa sa teraz díval na Jema Carstairsa, ktorý tam stál ako krehká krištáľová soška, a tvrdý výraz jeho tváre postupne nahrádzala obozretná neistota. „To nemyslíš vážne,“ povedal čudným tónom, „či áno?“

Jem prikývol. „To mi povedali.“

„Mrzí ma to,“ vyhlásil Will.

„Nie,“ zastavil ho mätko Jem, odhrnul kabát a spoza opaska vytiahol nôž. „Nebud’ ako všetci ostatní. Nevrav, že ťa to mrzí. Sľúb mi, že so mnou budeš trénovať,“ dodal, podávajúc Willovi nôž.

Charlotte zadržala dych. Bála sa čo len pohnúť. Mala pocit, akoby sledovala niečo veľmi dôležité, ale nevedela čo.

Will vzal zbraň do rúk, nespúšťajúc oči z Jema, a pritom sa mu prstami ošuchol o ruku. Charlotte si uvedomila, že je to prvý raz, čo sa niekoho dobrovoľne dotkol.

„Budem s tebou trénovať,“ prisľúbil.

1

HROZNÁ HÁDKA

*V pondelok žeň sa pre zdravie,
v utorok pre bohatstvo,
no najlepší deň streda je,
štvrtok je hnevnom pascou,
vedz, v piatok straty neodvrátiš,
no sobota je celkom nanič.
Ludová múdrosť*

„December je veľmi vhodný čas na sobáš,“ vyhlásila krajčírka s plnými ústami špendlíkov. Po toľkých rokoch na to bola zvyknutá. „Ako sa vraví: *Cez decembrový sneh a chmáry berte sa, nech sa láske darí.*“ Prichytila šaty posledným špendlíkom a odstúpila. „Tak, čo vy na to? Tento strih napodobňuje jeden z Worthových návrhov.“

Tessa sa zadívala na svoj odraz vo vysokom zrkadle. Róba bola zo sýteho zlatého hodvábu, presne podľa tieňoloveckých

zvykov. Nefili verili, že biela je farba smútku, a preto sa v nej nevydávali. Nezáležalo im na tom, že v bielych šatách sa vydávala aj samotná kráľovná Viktória a stala sa vzorom pre ostatných. Lem úzkeho živôtika a rukávy zdobila bruselská čipka.

„Sú nádherné!“ Charlotte splasla rukami a hnedé oči jej zažiarili. „Tá farba ti nesmierne pristane, Tessa.“

Tessa sa obrátila, aby sa videla zo všetkých strán. Zlatá farba dodala jej bledým lícam farbu, korzet v tvare presýpacích hodín jej tvaroval postavu, mechanický anjel na krku ju upokojoval neprestajným tikaním. Pod ním visel nefritový prívesok od Jema. Tessa na ňom predĺžila retiazku, aby mohla nosiť oba naraz. Nechcela sa vzdať ani jedného. „Nezdá sa ti, že tá čipka je priveľmi okázalá?“

„Vôbec nie!“ Charlotte sa oprela dozadu a nevedomky si položila ruku na brucho, akoby sa chcela chrániť. Vždy bola štíhla, teda skôr útla, takže nepotrebovala korzet, a teraz, keď nosila pod srdcom dieťa, sa obliekala do šiat, v ktorých vyzerala ako vtáča. „Sú to svadobné šaty, Tessa. To dostatočne ospravedlňuje akékoľvek prehnane ozdoby. Len si to predstav.“

Tessa strávila v predstavách mnoho nocí. Zatiaľ nevedela, kde sa s Jemom vezmú. Rada totiž ešte vždy rokovala o ich situácii. Keď si však predstavila obrad, zakaždým to bolo v kostole. Kráčala uličkou napríklad s Henrym, nedívala sa napravo-naľavo, iba dopredu na svojho snúbenca ako správna nevesta. Jem mal na sebe čierny výstroj – nie ten, v ktorom bojoval, ale špeciálny, podobný vojenskej uniforme na slávnostné príležitosti – so zlatými ozdobami na zápästiach a zlatými runami na golieri.

V jej predstavách pôsobil veľmi mlado. *Obaja* boli mladí. Tessa vedela, že je nezvyčajné vydávať sa v sedemnástich či osemnástich, ale uháňali opreteký s časom.

S časom, ktorý zostával Jemovi, kým naposledy vydýchne.

Pritisla si ruku na hrdlo, vnímajúc známe vibrácie mechanického anjela, ktorý ju krídlami poškriabal na dlani. Krajčírka na ňu bojzljivo pozrela. Nebola nefilka, ale obyčajná so Zrakom, presne ako ostatní sluhovia Tieňolovcov. „Chcete, aby som tú čipku odpárala, slečna?“

Skôr ako Tessa stihla odpovedať, ozvalo sa klopanie na dvere a známy hlas. „To som ja, Jem. Si tam, Tessa?“

Charlotte sa vystrela. „Nesmie ťa vidieť v šatách!“

Tessu to ohromilo. „Prečo nie?“

„Je to tieňolovecký zvyk – prináša nešťastie!“ Charlotte vstala. „Rýchlo! Skry sa za skriňu!“

„Za skriňu? Ale...“ zjojkla Tessa, keď ju Charlotte chytila okolo drieku a postrčila za kus nábytku, akoby bola policajt a Tessa brániaci sa zločinec. Tessa si oprášila šaty, vystrúhala grimasu a spolu s Charlotte vykukli spoza skrine na krajčírku, ktorá so začudovaným výrazom otvorila dvere.

Zjavila sa v nich Jemova striebristá tvár. Bol akýsi strapatý, kabát mal nakrivo. Zmätené sa poobzeral a napokon pohľadom zastal na Charlotte a Tesse, ktoré sa krčili za skriňou. „Vďaka bohu,“ vyhlásil. „Netušil som, kde všetci ste. Gabriel Lightwood je na prízemí a púšťa sa do hroznej hádky.“

„Napiš im, Will,“ presviedčala ho Cecily. „Prosím. Iba jeden list.“

Will zachmúrene pohodil hlavou a z čela mu odleteli spotené čierne vlasy. „Zaujmi správny postoj.“ Špičku dýky jej namieril na nohy. „Tu a tu.“

Cecily s povzdychom poslúchla. Vedela, že nestojí správne – robila to náročky, aby ho podráždila. Znervózňovať brata bolo ľahké. Pamätala si, že bol taký aj v dvanástich. Keď ho k niečomu vyzvala, napríklad aby vyliezol po strmej streche domu, za-